

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate — Ufficio di Taranto 2

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Commissione tributaria provinciale di Taranto — Wykładnia art. 9 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. U. L 108, s. 33) i art. 12 i 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. U. L 108, s. 21) — Nałożenie państwowej opłaty za udzielenie zezwolenia w odniesieniu do umów abonamentu telefonicznego — Brak stosowania opłaty w odniesieniu do kart telefonicznych na doładowanie — Dopuszczalność

Sentencja

- 1) Część pytania czwartego dotycząca dyrektywy Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej oraz pytanie szóste są niedopuszczalne.
- 2) Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa „o zezwoleniach”) i dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa „ramowa”) nie stoją na przeszkodzie takiej opłacie jak państwowa opłata za udzielenie zezwolenia.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 12 stycznia 2011 r. — Heinz Helmuth Eriksen (C-205/10 P), Bent Hansen (C-217/10 P), Brigit Lind (C-222/10 P) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawy połączone C-205/10 P, C-217/10 P i C-222/10 P) (¹)

(Odwołanie — Skarga o odszkodowanie i o zadośćuczynienie — Konsekwencje dla zdrowia publicznego wypadku jądrowego mającego miejsce niedaleko Thule (Grenlandia, Dania) — Dyrektywa 96/29/Euratom — Niepodjęcie przez Komisję środków wobec państwa członkowskiego)

(2011/C 120/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Heinz Helmuth Eriksen (C-205/10 P), Bent Hansen (C-217/10 P), Brigit Lind (C-222/10 P) (przedstawiciel: I. Anderson, Advocate)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Patakia i E. White, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołania od postanowień Sądu (czwarta izba) z dnia 24 marca 2010 r. w sprawach T-516/08 Eriksen przeciwko Komisji, T-6/09 Hansen przeciwko Komisji i T-5/09 Lind przeciwko Komisji, w których Sąd odrzucił jako oczywiście pozbawione jakiegokolwiek podstawy prawnej skargi o odszkodowanie i zadośćuczynienie mające na celu uzyskanie naprawienia szkody, którą swoim zdaniem ponieśli skarżący w następstwie niepodjęcia przez Komisję środków niezbędnych w celu zobowiązania Danii do przestrzegania dyrektywy 96/29 ustanawiającej podstawowe normy bezpieczeństwa w zakresie ochrony zdrowia pracowników i ogółu społeczeństwa przed zagrożeniami wynikającymi z promieniowania jonizującego (Dz.U. L 159, s. 1) i do zastosowania tych przepisów do pracowników narażonych na skutki wypadku jądrowego w Thule (Grenlandia), co stanowiło naruszenie uchwały Parlamentu Europejskiego w sprawie konsekwencji tej katastrofy dla zdrowia ludności podjętej w dniu 20 kwietnia 2007 r. (petycja 720/2002, 2006/2012 (INI))

Sentencja

- 1) Odwołania zostają oddalone.
- 2) Heinz Helmuth Eriksen, Bent Hansen i Brigit Lind zostają obciążeni kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 195 z 17.7.2010.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 18 stycznia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Efeteio Thessalonikis — Grecja) — Souzana Berkizi-Nikolakaki przeciwko Anotato Symvoulio epilogis prosopikou (A.S.E.P.), Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis

(Sprawa C-272/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Artykuł 155 ust. 2 TFUE — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 8 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę w sektorze publicznym zawarte na czas określony — Kolejne umowy — Nadużycia — Sankcje — Przekształcenie w umowę na czas nieokreślony — Warunki proceduralne — Termin zawity — Zasady równoważności i skuteczności — Obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników)

(2011/C 120/05)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Dioikitiko Efeteio Thessalonikis

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Souzana Berkizi-Nikolakaki

Strona pozwana: Anotato Symvoulio epilogis prosopikou (A.S.E.P.), Aristoteleio Panepistimio Thessalonikis

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Dioikitiko Efeteio Thessalonikis — Wykładnia klauzuli 8 pkt 3 załącznika do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony (Dz. U. L 175, s. 43) — Przepisy krajowe ustanawiające termin zawity dla przekształcenia umów o pracę na czas określony w umowy o pracę na czas nieokreślony

Sentencja

1) Artykuł 155 ust. 2 TFUE oraz porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte w dniu 18 maja 1999 r. stanowiące załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 11 ust. 2 dekretu prezydenckiego 164/2004 zawierającym uregulowania dotyczące pracowników zatrudnionych w sektorze publicznym na podstawie umów o pracę na czas określony i które stanowią, że wniosek pracownika mający na celu przekształcenie następujących po sobie umów o pracę na czas określony, które można uznać za stanowiące nadużycie w umowę o pracę na czas nieokreślony powinien zostać przedstawiony właściwemu organowi w terminie zawitym dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie wspomnianego dekretu, pod warunkiem że termin ten nie jest mniej korzystny niż terminy stosujące się do podobnych środków prawa wewnętrznego z zakresu prawa pracy i że nie powoduje on, iż korzystanie z praw przyznanych w porządku prawnym Unii jest niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, czego sprawdzenie należy do sądu krajowego.

2) Klauzulę 8 pkt 3 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak art. 11 ust. 2 dekretu prezydenckiego 164/2004, który stanowi, że wniosek pracownika mający na celu przekształcenie następujących po sobie umów o pracę na czas określony, które można uznać za stanowiące nadużycie w umowę o pracę na czas nieokreślony powinien zostać przedstawiony właściwemu organowi w terminie zawitym dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie wspomnianego dekretu, jeżeli odpowiednie terminy przewidziane w analogicznych przepisach krajowych wydanych przed tym dniem były przedłużane, dlatego że wspomniane przepisy krajowe nie wpływają na ogólny poziom ochrony pracowników na czas określony.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 stycznia 2011 r. — WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-10/11)

(2011/C 120/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: WEGO Landwirtschaftliche Schlachtstellen GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Pytania prejudycjalne

Czy właściwy do zapłaty refundacji urząd celny jest związany następczym sprostowaniem wpisu w polu 2 zgłoszenia wywozowego tudzież w egzemplarzu kontrolnym T5 dokonany przez urząd celny wyjścia? (¹)

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz. U. L 302, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supreme Court of the United Kingdom w dniu 7 lutego 2011 r. — JPMorgan Chase Bank N.A., Frankfurt Branch, J.P. Morgan Securities Limited przeciwko Berliner Verkehrsbetriebe (BVG) Anstalt des öffentlichen Rechts

(Sprawa C-54/11)

(2011/C 120/07)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

Supreme Court of the United Kingdom

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: JPMorgan Chase Bank N.A., Frankfurt Branch, J.P. Morgan Securities Limited

Strona pozwana: Berliner Verkehrsbetriebe (BVG) Anstalt des öffentlichen Rechts